

Szeged, 1897. január 30.

Apja bádogosmester volt. Fia a reáliskola négy osztálya után géplakatos tanonc volt a MÁV szeged–rókusi javítóműhelyében, majd elvégezte a helyi felső ipariskolát. 1916-ban tanulmányait meg kellett szakítania, mert katonai behívót kapott. Ezredével az orosz frontra vezényelték. Fogságba került, 1918-ban hazaszökött. Magánúton folytatta félbeszakított tanulmányait, majd államtudományi doktorátust szerzett. Beiratkozott a Magyar Királyi József Műegyetem Közgazdaság-tudományi Karára, majd a karlsruhei mérnöki iskolán gépészmérnök végzettséget szerzett, akkor hűtőtechnikus, vasöntő és géplakatos szakképesítéssel rendelkezett. Több vállalat – köztük a Vacuum Oil Company – magántisztviselője volt. 1931-ben önállósította magát, vasöntő gépműhelyt alapított s 12-70 embert alkalmazott. A világháború előtt a Baross Szövetség tagja, 1939-ben a Tűzharcosok Szövetsége szegedi VI. kerületi elnökének választották meg. 1936 és 1947 között több ciklusban a szegedi ipartestület megválasztott alelnöke és elnöke. 1939-től újból katonai szolgálatot teljesített, részt vett a Jugoszlávia elleni támadásban. A szegedi 5. sz. utász-zászlóalj alárendeltségében a bajai hadihíd parancsnoka volt. A topolyai internálótáborból származásuk miatt munkaszolgálatosokat mentett ki, ezért 1945-ben tartalékos őrnaggyá léptették elő.

1945-ben belépett a Független Kisgazdapártba, majd a következő évben a Magyar Szabadság Párthoz csatlakozott. 1946 októberében néPELLenes bűnök ELkövetésével vádolták meg, mert 1936 és 1938 között tagja volt a német mérnöki egyesületnek. A vádak alól tisztázták. A Sulyok-párt feloszlása után 1947 júliusában a Magyar Függetlenségi Párt tagja lett. Az 1947. évi országgyűlési választásokon a Csongrád és Csanád vármegyei választókerületből került be a törvényhozásba. 1947. november 18-án bejelentette kilépését a párt frakciójából. Két nappal később az Országos Választási Bizottság döntése nyomán a Magyar Függetlenségi Párt mandátumaival együtt képviselői megbízatását érvénytelenítették. A fenyegető letartóztatás elől családjával két hónapos bujkálás után 1948. februárban külföldre menekült. Távollétében a Szegedi NépbíróSág 1948. február 7-én Falcione Kálmán és társai perének harmadrendű vádlottjaként az államrend megdöntésére irányuló mozgalomban való részvétellel és izgatással vádolta. Nyolc év kényszermunkára és teljes vagyoneLkobzásra ítélték. Emigrációja elején, 1950-ben bekapcsolódott a Magyar Nemzeti Bizottmány munkájába, később azonban távol tartotta magát az emigráns politikától. 1952-ben Dél-Amerikába utazott. Kolumbiában egyetemi tanár lett, majd 1959 és 1961 között Kubában kapott egyetemi katedrát. 1958-1959-ben majd 1962-ben New York államban élt s műszaki rajzolásból élt. Több cikket írt magyar nyelvű emigráns lapokba dél-amerikai tapasztalatairól.